

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГО 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Светлана Калинова

Членове: Гълъбина Генчева
Наталия Неделчева

при участието на секретаря Нели Й. Първанова като разгледа докладваното от Светлана Калинова Касационно гражданско дело № 20258002103778 по описа за 2025 година
Производството е по чл. 290-293 ГПК.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 14518/23.07.2025г., подадена от Д. М., чрез процесуалния представител адвокат Н. Д. от АК-Б., срещу решение № 523, постановено на 01.07.2025г. от Бургаския окръжен съд, по в.гр.д.№668/2025г., с което като е потвърдено първоинстанционното решение № 444/04.03.2025г. постановено по гр.д. № 4908/2024г. на Бургаския районен съд, е отхвърлен предявения от касатора против „Медиатор 2015“ ООД, [населено място], осъдителен иск с правна квалификация чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания и засягане на личното и професионалното му реноме, настъпили в резултат на публикувана на 23.07.2019г. на интернет страницата на ответника статия със заглавие “До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Б. основен играч в схемите на д-р Д. М.” и за това, че не е положил дължимата грижа да заличи коментарите под нея с № № 40, 39 37 35, 34, 30, 28, 26, 25, 20, 18, 17, 16, 11, 10, 8, 6, 5 и 1, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането - 23.07.2019г. до окончателното й изплащане. Касаторът поддържа, че въззивното решение е неправилно като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон.

Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо това предявеният от него иск бъде

уважен. Претендира присъждане на направените по делото разноски за производството в трите инстанции.

В писмен отговор в срока по чл. 287, ал. 1 ГПК ответникът „Медиатор 2015“ ООД, чрез процесуалните си представители адвокат П. Ч. и адвокат С. Д.-М. от АК-Б., изразява становище, че касационната жалба е неоснователна по изложените в отговора съображения. Допълнителни съображения излага в писмено становище, постъпило на 19.05.2026г. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

С определение №701 от 16.02.2026г., постановено по настоящето дело, въззивното решение на Бургаския окръжен съд е допуснато до касационно обжалване по реда на чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по въпроса може ли да бъде ангажирана по реда на чл. 49 ЗЗД отговорността на електронна медия за анонимни коментари от трети лица с обидно, клеветническо или дискриминационно съдържание.

По така поставения правен въпрос настоящият състав приема, че по реда на чл. 49 ЗЗД може да бъде ангажирана отговорността на собственик на електронна медия не само за публикувана в електронно медийно издание статия, съдържаща клеветнически твърдения и обиди, но и за публикуваните анонимни коментари, когато последните са с обидно, клеветническо или дискриминационно съдържание. След като собственикът на електронната медия позволява публикуването на анонимни коментари към статиите, без да предвиди мерки за контрол на същите, правото на защита на засегнато от тези коментари лице чрез предявяване на иск по чл. 49 ЗЗД не може да бъде отречено. Противното, предвид анонимния характер на коментарите, би довело до пълно отричане на установения в чл. 32, ал. 1 от Конституцията принцип, че всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. В този смисъл всяко словесно посегателство върху честта, достойнството и доброто име представлява противоправно поведение по смисъла на чл. 45 ЗЗД, което причинява вреди на засегнатото лице. Допускайки публикуването на анонимни коментари към статиите, собственикът на електронна медия създава предпоставки за подобни посегателства, а оттам и потенциално настъпване на вреди, от което следва и неговата отговорност и задължение за премахване на подобни коментари. Посредством дейността на модераторите, на които дружеството възлага да следят за съдържанието на коментарите, настъпването на вреди може да бъде преодоляно, което сочи на същественото значение на обстоятелството какви мерки за контрол са били предвидени и как същите се осъществяват.

Когато електронната медия е публикувала уведомление до читателите да сигнализират, ако открият обиден за тях коментар и след постъпване на такъв сигнал премахне незабавно възприетото като обидно съдържание, отговорността на собственика ѝ не може да бъде ангажирана. По отношение на коментарите с дискриминационно съдържание обаче собственикът на електронната медия е длъжен да осигури осъществяване на контрол и премахването им без за това да е необходимо уведомление, респ. искане от читател или от засегнатото от тези коментари лице, предвид установената в чл. 4 от Закона за дискриминацията забрана както на пряката, така и на непряката дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход,

религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна, както и предвид разпоредбата на чл. 5 от същия закон, съгласно която и тормозът на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 се смята за дискриминация.

Съгласно §1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за дискриминацията, и словесно изразеното поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда, представлява тормоз, т.е. се смята за самостоятелна форма на дискриминация по смисъла на чл. 5 от същия закон. Подобен тормоз предвид гореизложеното дружеството-собственик на електронна медия е длъжно да предотврати, тъй като причинява вреда със самия факт на осъществяването си.

Макар правото на изразяване на мнение, вкл. и чрез коментари под статии, публикувани в електронна медия, да представлява основно човешко право, това право, съгласно чл. 39, ал. 2 от Конституцията на Република България, не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго и следователно може да бъде ограничавано с цел зачитане на тези права, както и когато представлява по същността си проява на дискриминация. Поради това възможността да бъде ангажирана отговорността на дружеството-собственик на електронна медия не може да бъде отречена само по причина, че коментарите по същността си представляват именно форма на изразяване на мнение.

По съществото на правния спор, Върховният касационен съд, като разгледа касационната жалба при съобразяване на поддържаните касационни основания, оплаквания и правни доводи, приема следното:

Производството пред първата инстанция е образувано по предявен от Д. М. срещу „Медиатор 2015“ ООД иск за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди-болки и страдания от засягане на личното му и професионално достойнство, настъпили в резултат на публикувана на 23.07.2019г. на интернет страницата на ответника статия със заглавие „До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Б. основен играч в схемите на д-р Д. М.“ и за това, че не е положил дължимата грижа да заличи коментарите под нея с №№ 40, 39, 37, 35, 34, 30, 28, 26, 25, 20, 18, 17, 16, 11, 10, 8, 6, 5 и 1.

Въззивният съд е приел, че е сезиран с иск по чл. 49, във вр. с чл. 45 ЗЗД, при който отговорността на възложителя е гаранционно обезпечителна и е функция на деликтната отговорност на лицето, на което е възложена работата за вредите, произлезли при или по повод нейното изпълнение и за да са налице предпоставките за ангажиране на тази отговорност следва да е налице фактическият състав на деликт, а именно противоправно поведение от страна на делинквента, вреда и причинно следствена връзка между двете, както и вина, която се презюмира.

Прието е за безспорно установено, че сайтът “Флагман“ е собственост на ответното дружество, както и че на 23.07.2019г. на сайта е била публикувана посочената в обстоятелствената част на исковата молба статия, като под статията са публикувани

коментари на анонимни посетители на сайта, част от които са въведени като основание на иска. Взето е предвид, че по делото не е имало спор за съдържанието на статията и коментарите, за които е безспорно е установено, че са изключително негативни спрямо ищеца М. и съдържат груби и обидни думи.

Въз основа на събраните гласни доказателства - показанията на свидетеля Г., журналист във „Флагман“, е прието за установено, че статията съдържа, в преобладаващата си част, буквално изявление на думите на друг човек - А. К., бивш служител на М.: свидетелката е заявила, че информация за отразеното в статията е получила лично от К., както и от други източници, тъй като в редакцията на медията са постъпили оплаквания на близки на пациенти на хоспис „М.“ в Ч.. Прието е, че фактите, изложени в процесната публикация, възпроизвеждат безспорно изявлението на К. пред журналиста като името му е цитирано в материала коректно. Затова неоснователни са и твърденията на въззивника за нарушаване на правилата на добросъвестната журналистическа етика, от което е направен извод, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на дружеството за обезщетяване на вредите, които се твърди ищецът да е претърпял по причина на самата публикация. По отношение на правилността на тези изводи в постановеното на 16.02.2026г. по реда на чл. 288 ГПК определение е прието, че не е налице основание за допускане на касационно обжалване.

По отношение на публикуваните под статията коментари, съдът е приел, че макар и да са изключително негативни за ищеца, в разпоредбите на чл. 39 - 41 от Конституцията на РБ и чл. 10 ЕКЗПЧОС е прогласено правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация, в това число и правото да изрази и отстоява своето мнение, да предава и съобщава мнения, идеи или информация, независимо от начина на изразяване. Изложени са мотиви, че това право не е абсолютно, а основанията за ограничаването му се съдържат в разпоредбите на чл. 39, чл. 40 и чл. 41 КРБ. Разпоредбата на чл. 57, ал. 2 КРБ прогласява недопускане на злоупотреба с права, както и упражняването им, ако накърняват права или законни интереси на друго, като чест, достойнство и добро име, които могат да бъдат накърнени чрез обида или клевета (разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление). Прието е, че оценъчните съждения не могат да се проверяват за тяхната вярност, тъй като представляват коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност. За вярност могат да бъдат проверявани само фактическите твърдения, но не и оценката на фактите. Прието е, че не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие. Такива оценки не могат да ангажират отговорността на лицето, което ги е сторило, за обезщетяване на причинени неимуществени вреди на адресата, освен ако не засягат достойнството на личността (ако не представляват обида).

Съдът е взел приел, че за да се квалифицира като обидно или клеветническо дадено изявление, дори да не покрива състава на чл. 146- чл. 147 НК, за да съставлява противоправно деяние по смисъла на чл. 45 ЗЗД, следва да визира определено физическо

лице, а разгласеното чрез изявлението позорно обстоятелство трябва да се отнася за него; това определено физическо лице следва да се сочи като извършител на приписаното му престъпление. Когато обидният или клеветнически израз (един или повече) е част от едно по-обширно изявление, той не може да бъде извеждан от контекста на последното и смисъла, който то внушава като цяло, включително при преценката дали се отнася до ищеца, предявил иска за обезщетение от непозволено увреждане. Клеветата, за разлика от обидата, се извършва като се разгласи неистинско позорно обстоятелство за друго или му се припише неизвършено престъпление. Позорното обстоятелство е твърдение за наличието на определен факт за пострадалия, който да е от естество да накърни доброто му име в обществото. В този смисъл твърдението трябва да е ясно и да съдържа информация, която да бъде поднесена от разгласяващия като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се в нея факти. Предмет на клеветата могат да бъдат само факти, но не и субективната интерпретация на тези факти. За разлика от обидата, за съставомерността на клеветата е без значение дали засегнатият е узнал или не клеветническите твърдения спрямо него. В случая деянието е довършено, когато тези твърдения са възприети, узнали от трето лице или от повече лица. За да е налице противоправност на това деяние е необходимо също така, разгласените факти и обстоятелства, освен позорящи, да бъдат и неистински.

Формиран е решаващ извод, че медията не може да носи отговорност за негативните и обидни коментари под публикацията, защото те изразяват мнения на трети лица, които не са свързани с нея и поради това не могат да я ангажират по смисъла на чл. 49 ЗЗД с вреди, причинени на пострадалото от тях лице. Посочено е, че липсва законово задължение да се извършва предварителен контрол за това дали даден коментар да бъде публикуван или не. Когато даден сайт е разрешил на читателите да публикуват коментари под статиите, ответникът не може да носи отговорност за обезвреда и за коментарите, написани от трети лица. Посочено е, че в решение „Де Хайс и Гайселс срещу Белгия” и по делото „Хендисайд срещу Обединено кралство“, Европейският съд по правата на човека е приел, че свободата на изразяване на мнения е приложима не само по отношение на информация или идеи, които се възприемат благоприятно или се разглеждат като безобидни или неутрални, но също така и за изявления, които се възприемат като оскърбителни, шокиращи или смущаващи от държавата или от част от обществото. Прието е, че съгласно константната съдебна практика, в тези случаи следва да се търси балансът между правото на свободно изразяване на мнение, обществен интерес и необходимостта от защита на правото на чест, достойнство и доброто име на засегнатите лица, а като най-важен критерий в тази посока е посочена преценката доколко конкретното изразяване на факти, мнение и критика е обществено значимо и необходимо срещу това, дали то се използва целенасочено за накърняване на правата и доброто име на друго.

Изложени са съображения, че не съществува разпоредба в националното законодателство, предвиждаща правно задължение за медиите, в това число на електронните новинарски издания, да осъществяват надзор върху коментарите към статиите публикувани към тях, нито е предвидено, при констатация за коментар, който е от естеството да накърни честта и достойнството на лице, задължение за изтриване на коментара. Прието е, че за ответното

дружество не е налице задължение за премахване на цитираната тема, тъй като дружеството няма задължение да осъществява редакционен контрол съгласно чл. 17 ЗЕТ и не носи отговорност за съдържащата се в платформата информация, съгласно чл. 16, ал. 1 ЗЕТ. Респективно, такова задължение не е имал и администраторът и не е налице противоправно бездействие от негова страна, в частност на служителите на ответника, които нито имат задължение, нито възможност да преценяват верността на твърденията, направени от потребители. Изложено е, че липсата на предприети последващи действия по изтриване на публикации-коментари във форума, не е следствие на виновно бездействие, а заличаването на мнения на потребители, имащи оценъчен характер, би ограничило свободата им на изразяване в свободна платформа за общуване, в която обменят опит, коментари и лични становища.

Така постановеното от въззивния съд решение е валидно и процесуално допустимо, но по същество частично неправилно поради неправилно приложение на материалния закон (чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, чл. 4 и чл. 5 от Закона за дискриминацията).

Следва да бъде споделен изводът на въззивния съд, че оценъчните съждения, съдържащи се в коментарите под статия, публикувана от електронна медия, не могат да бъдат проверявани за тяхната вярност, доколкото представляват личен коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност, както и изводът, че по отношение на обидата и клеветата от значение са и други факти и обстоятелства, вкл. начинът, по който засегнатото лице възприема съответния коментар, които медията не би могла да подлага на проверка. В този смисъл, както вече беше отбелязано, ако дружеството-собственик на електронната медия е публикувало уведомление до читателите да сигнализират, ако открият обиден за тях коментар и след постъпването на такъв сигнал премахне незабавно възприетото като обидно съдържание, отговорността му не може да бъде ангажирана. В случая искане за премахване на коментарите с обидно и клеветническо съдържание не е било отправено до дружеството-ответник, поради което отговорността му за тези коментари не може да бъде ангажирана, както правилно е приел и въззивният съд.

Неправилен обаче е изводът на въззивния съд, че подобно разрешение е приложимо и към коментарите, съдържащи изявления, които представляват форма на дискриминация, в случая на народностна основа, тъй като същите не могат да бъдат възприети като оценъчни съждения. Народностната принадлежност на едно лице е факт от обективната действителност и в този смисъл словесното изразяване на поведение (коментар) на основата на този признак, което има за резултат накръняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, принижяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда, както вече беше отбелязано, представлява тормоз, т.е. проявна форма на дискриминация, която, дружеството-собственик на електронната медия е длъжно да предотврати предвид изложените по-горе съображения, основани на съдържащата се в Закона за дискриминацията забрана, както и предвид установения в чл. 45 ЗЗД принцип да не се вреди другиму.

В случая, след като по делото е установено, че под статията „До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Б. основен играч в схемите на д-р Д. М.“, публикувана на

23.07.2019г. в електронното издание „Флагман“, чийто издател е ответното дружество, са публикувани и множество анонимни коментари, които са изключително негативни за касатора, част от които са основани на етническата и народностна принадлежност, неправилно въззивният съд е приел, че не е налице основание за ангажиране отговорността на дружеството. Неправилен е изводът, че отговорността на дружеството не може да бъде ангажирана по причина, че така направените коментари имат характера на оценъчни съждения, които представляват коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност, и поради това не могат да бъдат проверявани за тяхната вярност от медията и предвид липсата на законово задължение да се извършва предварителен контрол за това дали един коментар да бъде публикуван или не и предвид липсата на задължение за премахването им.

Неправилен е и изводът, че в случая публикуваните коментари, свързани с етническата и народностна принадлежност, не представляват злоупотреба с права, респ. упражняване на права по начин, който да накърнява права или законни интереси на друго лице (чест, достойнство и добро име) по смисъла на чл. 52, ал. 2 КРБ, а оттам и че заличаването на мнения на потребители в конкретния случай би ограничило свободата им на изразяване в свободна платформа за общуване, в която обменят опит, коментари и лични становища.

Както беше вече отбелязано, част от публикуваните под статията коментари съдържат изказвания, основани на етническата и народностна принадлежност на касатора (македонски изрод в коментар 39; миризлив и нечистоплътен македонски пор в коментар 34; събромански боклук в коментар 17; македонски боклук в коментар 17; тъмни балкански субекти от разпадналото се отдавна Титово царство в коментар 6.

Следва да бъде съобразено и обстоятелството, че в приложената към исковата молба разпечатка от интернет страницата с линк <https://www.flagman.bg/article/192458> по отношение на някои коментари (например коментар 31) е отразено, че са изтрети от модераторите на 23.07.2019г., защото съдържат вулгарни, нецензурни и обидни квалификации на расова, сексуална, етническа или верска основа, което недвусмислено навежда на констатацията, че контрол върху коментарите се осъществява от модераторите на сайта. Коментари 39, 34, 30, 27, 20, 17, 12, 11, 8 също са били изтрети от модератора, като част от тях, както вече беше посочено, съдържат обидни за касатора изрази (39, 34 и 17) и са сред посочените в исковата молба.

Към датата на предявяване на исковата молба (18.07.2024г.) вече са били изтрети от модератора коментари 39, 34, 30, 17 и 8. Това обстоятелство се установява от представената с отговора на исковата молба разпечатка на статията, съдържаща коментари с дата 26.07.2019г., в която разпечатка е посочено, че коментари 39, 34, 30, 17 и 8 са вече изтрети. Поради това следва да се приеме, че публикуваните на 23 и 24.07.2019г. коментари са изтрети от модератора най-късно на 26.07.2019г. Коментар 6 обаче не е бил изтрет и към датата на предявяване на исковата молба. Съобразявайки тези обстоятелства, както и естеството на коментарите, съдържащи изказвания, основани на етническа и народностна основа, които безспорно накърняват личното достойнство на касатора и създават враждебна, принизяваща и унижителна за него среда, настоящият състав приема, че са налице

предпоставки за ангажиране на отговорността на дружеството-ответник, като размерът на справедливото обезщетение с оглед особеностите на случай възлиза на 1533.87 евро (3000лв.), за която сума предявеният иск следва да се приеме за основателен.

По реда на чл. 293, ал. 2 ГПК обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, потвърждаваща решението на първоинстанционния съд, с което предявеният от Д. М. срещу „Медиатор 2015“ ООД иск с правно основание чл. 49 ЗЗД е отхвърлен за сумата от 3000 лв. (1533.87 евро), както и в частта му за разноските и вместо това за тази сума искът бъде уважен. В останалата част, потвърждаваща решението на първоинстанционния съд, с което предявеният от Д. М. срещу „Медиатор 2015“ ООД иск е отхвърлен за сумата от 7000 лв. (3579.03 евро) обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По направените разноски:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Медиатор 2015“ ООД следва да заплати на Д. М. сумата от 434.07 евро (849 лв.), от които 214.74 евро (420 лв.), представляващи разноските в производството пред първоинстанционния съд, 30.67 евро (60 лв.), представляващи разноски в производството пред въззивния съд и 188.66 евро (369лв.) за производството пред ВКС, определени според изхода на спора. Предвид изхода на спора Д. М. следва да бъде осъден да заплати на „Медиатор 2015“ ООД сумата от 1574.76 евро (3080 лв.), представляваща направените разноски в производството, от които 644.22 евро (1260 лв.) за производството пред първоинстанционния съд, 465.27 евро (910 лв.) за производството пред въззивния съд и 465.27 евро (910 лв.) за производството пред ВКС.

По изложените по-горе съображения, Върховният касационен съд, състав на Първо гражданско отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивно решение № 523/01.07.2025г. по в. гр. д. № 668/2025г. на Окръжен съд - Бургас, I въззивен състав в частта, с която е потвърдено решение № 444/04.03.2025г. по гр. д. № 4908/2024г. на Бургаския районен съд в частта, с която предявеният от Д. М. против „Медиатор 2015“ ООД иск за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди - болки и страдания, настъпили в резултат на това, че не е положил дължимата грижа да заличи коментари №№ 39, 34, 30, 17, 8 и 6 под публикуваната на 23.07.2019г. на интернет страницата на ответника статия със заглавие „До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Б. основен играч в схемите на д-р Д. М.“, е отхвърлен за сумата от 3000 лв. (1533.87 евро) и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Медиатор 2015“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от В. Й. В., на основание чл. 49 ЗЗД да заплати на Д. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 1533.87 евро (3000лв.), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди -болки и страдания, настъпили в резултат на това, че не е положил дължимата грижа да заличи коментари №№ 39, 34, 30, 17, 8 и 6 под публикуваната на 23.07.2019г. на интернет страницата на ответника статия със заглавие „До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Б. основен играч в схемите на д-р Д. М.“, ведно

със законната лихва върху тази сума, считано от 23.07.2019г. до окончателното изплащане.
ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 523/01.07.2025г. по в. гр. д. № 668/2025г. на
Окръжен съд - Бургас, I въззивен състав в останалата част.
ОСЪЖДА „Медиатор 2015“ ООД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на Д. М. сумата
от 434.07 евро (849 лв.), представляваща направените по делото разноси в производството
пред първоинстанционния съд, пред въззивния съд и пред ВКС.
ОСЪЖДА Д. М. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на „Медиатор 2015“ ООД сумата
от 1574.76 евро (3080 лв.), представляваща направените по делото разноси в
производството пред първоинстанционния съд, пред въззивния съд и пред ВКС.
Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____